

מ"ת 13611/03/20 - ישראל רווח נגד מדינת ישראל

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקוה

מ"ת 13611-03-20 מדינת ישראל נ' רווח(עצור/אסיר בפיקוח)

בפני **כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין**
מבקשים
נגד
משיבים
ישראל רווח (עצור/אסיר בפיקוח)
מדינת ישראל
החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצר.

המבקש עותר להוספת מפקחת נוספת - הגב' רותי מימון, מבקש לאפשר לו לצאת מביתו עד למרחק של 300 מ' לצורך ביצוע פעילות גופנית וכן להורות על הסרת האיזוק האלקטרוני והוספת חלונות התאוררות ארוכים מאלה שכבר אושרו!

אשר לבקשה להוספת ערבה, המדובר במפקחת אשר בעברה הרשעה בגין אי קיום צו של בית משפט, בחקירתה בבית המשפט ציינה בתחילה המפקחת כי בחיים לא הייתה לה הרשעה וזו לה הפעם הראשונה בבית המשפט, ורק לאחר שצוינה בפניה מהות העבירה "נזכרה" כי אכן הורשעה בעברה.

המפקחת הוזהרה בדבר חובתה לומר אמת, ולמעשה הגיבה באופן שברור כי מטרתה לזרות חול בעיני ביהמ"ש.

מפקחת אמורה להיות שליחה של בית המשפט ולהוות גורם אשר ניתן ליתן בו אמון שימלא את שליחותו, מצאתי כי לאור האמור לעיל לא ניתן ליתן בה אמון ועל כן אני דוחה את הבקשה לאשרה כמפקחת נוספת.

המבקש הורשה בהחלטה קודמת של כב' הש' וקסמן לצאת להתאוררות שבועית למרחק של 50 מ', עתה מבקש להגדיל המרחק ל- 300 מ', כמו כן מבקש להוסיף חלונות ולבטל האיזוק האלקטרוני לחלוטין. לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה.

כפי שנקבע בבש"פ 8144/15 מדינת ישראל נ' מנחם סעדון מפי כב' השופט דנציגר:

"**חוק פיקוח אלקטרוני על עצור ועל אסיר משוחרר על תנאי (תיקוני חקיקה), התשע"ה-2014, אשר נכנס לתוקפו ביום 16.6.2015 ונוסף כסימן ג' לחוק המעצרים, שינה את מהותו המשפטי של השימוש באיזוק אלקטרוני ואת הכללים החלים עליו. בתוך כך נקבע כי הפיקוח האלקטרוני על עצורים לאחר הגשת כתב אישום לא יחשב עוד כחלופת מעצר לפי סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים, אלא למעצר דה פקטו, שנעשה בדרך**

של פיקוח אלקטרוני. על שינוי זה נאמר לאחרונה על ידי בית משפט זה (השופט י' עמית) כי אין מדובר בשינוי טרמינולוגי גרידא אלא בשינוי תפיסתי של ממש [ראו: בש"פ 4658/15 פ"ש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (9.7.2015)]. בית משפט זה עמד על כך שחשיבותה של קביעה זו נעוצה בהגדרת מעמדו המשפטי של המפוקח כעצור עד תום ההליכים, ולא כמי ששוחרר לחלופת מעצר בתנאים מגבילים הכוללת גם פיקוח אלקטרוני, כפי שהיה נהוג בעבר [ראו: בש"פ 5285/15 מדינת ישראל נ' פלוני, [פורסם בנבו] פסקה 11 (10.8.2015) (להלן: עניין פלוני)].

דהיינו אין המדובר באדם ששוחרר לחלופת מעצר בתנאי מעצר בית, אלא בעצור הנמצא במעצר המתקיים בתנאים אחרים, לעניין זה יש אף השלכה לעניין פתיחת חלונות ושינוי תנאי מעצר.

כפי שנקבע ע"י כב' הש' מזוז בבש"פ 7659/17 פלוני נ' מדינת ישראל:

"כאמור, מי שנעצר בפיקוח אלקטרוני הוא בגדר עצור, ולא בגדר משוחרר בערובה (חלופת מעצר), ומסטאטוס נורמטיבי זה גם נגזרות זכויותיו והמגבלות החלות עליו. אין מדובר בסטאטוס ביניים בין מעצר לשחרור בערובה אלא מדובר במעצר המתבצע בתנאים אחרים - לא מאחורי סורג ובריאח אלא במקום אחר שקבע בית המשפט, ותחת פיקוח אלקטרוני ותנאים מגבילים שנקבעו לגביו, חלף פיקוח של סוהרים וחומות הכלא. לסטאטוס המשפטי של מי שנתון בתנאי פיקוח אלקטרוני כעצור יש השלכות בהיבטים שונים (כגון לענין תוצאות הפרה של תנאי הפיקוח האלקטרוני), לרבות בהיבט הנוגע לענייננו של "חלונות פיקוח".

ובהמשך דבריו: "העורר מצוי במעצר בפיקוח אלקטרוני. כאמור, אין מדובר בחלופת מעצר אלא במעצר, אף אם אינו מבוצע מאחורי סורג ובריאח, ו"מסטאטוס נורמטיבי זה גם נגזרות זכויותיו והמגבלות החלות עליו".

לפיכך בחינת בקשה לשינוי תנאי מעצר של אדם הנמצא באיזוק אלקטרוני איננה זהה לבחינה בקשה אדם הנמצא בחלופת מעצר.

וכדברי הש' מזוז בבש"פ 7659/17 הנ"ל:

"הנחת היסוד היא כי במקרים בהם נקבע מעצר בפיקוח אלקטרוני, המסוכנות הנשקפת מן הנאשם איננה נמוכה וחלופת מעצר אינה נותנת מענה למסוכנות זו, וככלל, היה מקום לעצרו מאחורי סורג ובריאח."

לפיכך, איזון האינטרסים מקום בו נאשם מצוי במעצר בפיקוח אלקטרוני אינו זהה לזה הנערך מקום בו נאשם מצוי בחלופת מעצר".

יש לציין כי גם כאשר אדם נמצא בחלופת מעצר, בקשה לשינוי תנאים איננה מתקבלת באופן תדיר ויש לבחון האם קיים שינוי נסיבות המצדיק זאת.

וקל וחומר כאשר המדובר באדם הנמצא במעצר באיזוק אלקטרוני.

ראשית על המבקש להסיר מעל האיזוק האלקטרוני להוכיח כי רמת מסוכנותו פחתה.

כפי שנפסק בע"פ 1596/15 פלוני נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופט מיינץ:

"ככלל, על המבקש הסרת תנאי האיזוק האלקטרוני מוטל הנטל להצביע על פיחות במידת המסוכנות הנשקפת ממנו עד כי מתאיין הצורך באמצעי פיקוח זה."

המבקש לא טען או נימק כי מסוכנותו פחתה כך שהיא מצדיקה הקלה נוספת בתנאי הפיקוח.

אשר לתיעוד הרפואי שהונח בפניו ובו ממליץ הרופא על הגדלת המרחק ל-300 מ'.

בתיק בגלגוליו השונים, הוגשו מסמכים רפואיים אולם בשלב זה צר לי לקבוע כי הנאשם עצמו עושה שימוש לרעה במצבו הרפואי, מחד טוען לבעיות רפואיות אשר אינן מאפשרות השמתו בתנאי מצער ומצדיקות הקלות ומאידך טוען כי אין מניעה רפואית להשמתו בעבודות שירות.

יתירה מכך, הנאשם מספר כי נזקק לדיאליזה, אולם משנדרש ע"י ביהמ"ש להסברים מתי בדיוק מבצע דיאליזה, ענה כי מדובר בהצעה בלבד של רופאיו ואילו הוא סירב להצעה זו שהושמע לפני 3 חודשים...

עוד נמצאנו למדים מפי הנאשם עצמו כי עובר להתפרצות הקורונה עבד בצורה מסודרת כמלווה לילדים חריגים ועד לפני שנה חצי עבד כמכונאי ואף החזיק עסק פרטי.

התנהגותו המניפולטיבית של המבקש בסוגיית מצבו הרפואי איננה מצדיקה שינוי בתנאים ומכל מקום פעילות גופנית ראויה למצבו ניתן לבצע אף בין כותלי הבית ואף במסגרת 50 המ' שאושרו לו.

לדברי ב"כ המבקש בתיק קיים הסדר טיעון לפיו הצדדים יעתרו לעונש של ע"ש.

המדובר בהסדר שטרם הוצג בפני ביהמ"ש.

בעניינו של הנאשם קבוע דיון בתיק העיקרי ליום 15.9.20, מטבע הדברים אין ביהמ"ש באירועים עתידיים ובהסדר טיעון שלמעשה טרם הוכרז וטרם הוצג בפני המותב שיישב בדיון.

אין המדובר בזמן רב לנוכח הנ"ל ולא מצאתי בנסיבות אלו מקום להיעתר לבקשה.

סוף דבר -

לאחר שבחנתי את הבקשה ותגובת המשיבה, הבקשה על כל חלקיה נדחת.

ניתנה היום, ג' אלול תש"פ, 23 אוגוסט 2020, בהעדר

הצדדים.

עמוד 3

